

РЕШЕНИЕ

№ 19425

гр. София, 19.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав, в
публично заседание на 22.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **1354** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. от АПК, вр. чл. 40, ал. 1 от ЗДОИ.

Образувано е по жалба на М. И. М., депозирана чрез процесуалния му представител адв.П. Ц., срещу Заповед №95-00-25/13.01.2026 г. на Постоянен секретар на МВнР, с която е отказано предоставяне на достъп до обществена информация по подадено от него заявление с вх. №ЗДОИ-145/23.12.2025 г. В жалбата са изложени съображения за неправилност и необоснованост на оспорената заповед, поради което се иска нейната отмяна и изпращане на преписката на ответника със задължение да предостави исканата в заявлението обществена информация. Излагат се подробни съображения, че така поисканата информация попада в категорията на служебна обществена такава по смисъла на чл. 11 от ЗДОИ. Сочи се, че в процесния случай, органът е следвало да предостави частичен достъп по реда на чл. 37, ал. 2 от ЗДОИ, чрез заличаване на защитените елементи, ако в част от исканите документи се съдържа информация, която е класифицирана като държавна или служебна тайна. На следващо място се твърди, че органът е изследвал наличието на надделяващ обществен интерес по смисъла на §1, т. 6 от ДР от ЗДОИ в посока църквата „Св. И. Р. Чудотворец“ в [населено място], като обект на искането, погрешно и превратно. Поддържа се становище, че изисканите данни са от естество да повишат прозрачността и отчетността на задължения субект, а именно Генералния консул С. С., при осъществяване на публичните му правомощия, като искането не се отнася пряко до дейността на църквата. По тези съображения, подробно мотивирани и поддържани в съдебно заседание от процесуалния представител адв. В. и доразвити в представени писмени бележки се иска жалбата да бъде уважена. Претендира се присъждане на направените разноски по представен списък.

Ответникът – Постоянен секретар на МВнР, чрез процесуалните си представители

юрисконсулт Р. Д. и гл. юрисконсулт А. Д.-К., в съдебно заседание оспорват жалбата с искане същата да бъде отхвърлена като неоснователна и необоснована. Подробни съображения излагат в представен писмен отговор 10.03.2026 г. и в писмени бележки. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като се прави възражение за прекомерност на претендираните от страна на жалбоподателя разноски за адвокатското възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Административното производство е образувано по заявление, изпратено чрез Системата за сигурно електронно връчване на Държавна агенция „Електронно управление“ на 23.12.2025 г. от М. И. М., чрез адв. Ц., отворено от ответника на 23.12.2025 г., входящо с № ЗДОИ-145 от същата дата. Със същото е поискан достъп до подробно описана в него обществена информация, а именно: Всички писма или грами, изпратени до Министерство на външните работи от лицето С. С., в качеството му на Генерален консул на РБ в Ч., САЩ, в които се адресира дейността или се излагат фактически твърдения във връзка с църквата „Св. И. Р.“ в Ч., САЩ и дейността на М. М. в тази връзка, или във връзка с каквито и да било други обстоятелства. Искане се предоставяне на доклад до Министъра на външните работи от проверка на дейността на лицето С. С., в качеството му на Генерален консул на РБ в Ч., САЩ. Посочен е периода на изготвяне на исканите документи 01.01.2023 г.-01.12.2025 г. З. е направил искане информацията да му бъде изпратена чрез Платформата за сигурно електронно връчване.

Във връзка с постъпилото заявление са изискани становища от И.д. ръководител на „Инспекторат“, от директора на дирекция „Правна“, от директора на Дирекция „Америка“ и от длъжностното лице по защита на данните в ЦУ на МВнР. В отговора, подаден от ръководителя на Инспекторат от 30.12.2025 г. е посочено, че Комисия от Инспекторат е извършила на място планова комплексна проверка на дейността на ГК Ч., за резултатите от която е изготвен доклад, одобрен от Министъра и предоставен на Дирекция „Америка“ с писмо №И-242-27/16.12.2024 г. В постъпилото становище от длъжностното лице по защита на данните са посочени данните, които би следвало да бъдат заличени при предоставяне на исканата информация. В постъпилото от директора на Дирекция „Правна“ писмо от 30.12.2025 г. е разяснено приложението на ЗДОИ, без конкретика по поставените въпроси.

С писмо от 06.01.2026 г. заявителят е уведомен, че на основание чл.31, ал.1 ЗДОИ се удължава срока за произнасяне по подаденото заявление, тъй като част от исканата информация, съхранявана на МВнР, се отнася до трети лица и е необходимо тяхното съгласие. В тази връзка на същата дата до С. С., Генерален консул на РБългария в Ч., САЩ, е отправено писмо, с което е уведомен за постъпилото заявление, част от търсената в което информация се отнася до неговата дейност, отразена в доклад до министъра на външните работи от проверка на дейността му в качеството му на Генерален консул. Поискано е на основание чл.31, ал.2 ЗДОИ в срок до 08.01.2026 г. да заяви писмено дали дава съгласието си за предоставяне на информацията на заявителя. Отговор е постъпил на 07.01.2026 г. В същия С. е заявил, че не му е известно да съществува или да е изготвян документ с наименование „доклад до министъра на външните работи от проверка на дейността му в качеството на Генерален консул на Република България в Ч., САЩ, при което е изразил становище, че искането е неоснователно.

Със Заповед №95-00-25/13.01.2026 г. на Постоянен секретар на МВнР на жалбоподателя е отказан достъп до исканата информация с мотиви, че исканата информация е свързана с оперативната подготовка на актове на Министъра на външните работи и няма самостоятелно

значение /мнения и препоръки, изготвени от и за министъра на външните работи, становища и консултации/, с посочено правно основание за отказа - чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ, във връзка с чл. 13, ал. 2, т. 1 от ЗДОИ. В мотивите на акта по отношение на църквата „Св. И. Р. Чудотворец“ в Ч. органът е изложил, че не може да бъде обоснован надделяващ обществен интерес по смисъла на §1, т. 6 от ЗДОИ предвид, че обектът, във връзка с който е направено искането, не е собственост на българската държава и държавата не осъществява суверенитета си върху него, поради което търсената информация не се отнася до разходването на публични средства и управлението на държавно имущество. Предвид това е счел, че предоставянето на търсената информация няма да доведе до повишаване прозрачността и отчетността на дейността на министерството. По отношение на търсената в заявлението информация, съдържаща се в посочения доклад, заявителят е уведомен на основание чл.33 ЗДОИ, че такава информация не е създадена и не се съхранява по въпроса – предмет на втората част на отправеното в заявлението искане.

За издадената заповед заявителят е уведомен чрез адв. Ц. чрез ССЕВ на 14.01.2026 г.

За да установи наличието на доклад за дейността на Генералния консул, достъп до информацията в който е поискал, оспорващият е представил медийна публикация, в която е посочено наличието на такъв доклад с из. №И-189-27 и публикувани цитати от същия.

За да установи твърдението си, изложено в отговора на жалбата и поддържано в съдебно заседание, че заявителят е поискал достъп до търсената информация в личен интерес, ответникът е представил 7 заявления, подадени от него в рамките на период, по-кратък от 4 месеца, с които се твърди, че иска идентична информация, свързана с дейността на църквата, сградата в която се помещава същата, е негова собственост. Последният факт не се оспорва от процесуалния представител на оспорващия с твърдението, че дейността, която се осъществява там, е обществена дейност и е предоставена за ползване от църковна организация.

За установяване компетентността на издателя на оспорения акт от ответника е представена Заповед №95-00-28/20.01.2025 г., с която Министъра на външните работи е възложил на И. И. К. – постоянен секретар на МВнР, да се произнася по постъпили искания за достъп до обществена информация.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена в срок, от надлежна страна, адресат на индивидуален административен акт по смисъла на чл.28, ал.2 ЗДОИ, който е неблагоприятен за него, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл. 40 ЗДОИ и в законоустановения за това срок. Установи се, че заявителят е уведомен за издадената заповед на 14.01.2026 г., а жалбата е подадена на 28.01.2026 г.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че жалбата е и основателна.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Процесният административен акт е издаден от компетентен орган – Постоянния секретар на Министерството на външните работи, който е изрично упълномощен със Заповед №95-00-28/20.01.2025 г. на Министъра на външните работи, представена по делото, в съответствие с разпоредбата на чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ. При издаване на решението е спазена законовата форма, съгласно чл.34 ЗДОИ, вр. чл.59 АПК. Изложени са мотивите, обусловили крайния извод за постановения отказ.

В хода на административното производство не се установи да са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и съответно да обосноват отмяната на акта само на това основание – ответникът се е произнесъл по отправено заявление, регистрирано по надлежния ред, по реда, предвиден в ЗДОИ.

Съдът намира обаче, че оспорения отказ за предоставяне на достъп до обществена информация е материално незаконосъобразен.

За да откаже достъп до информацията, съдържаща се във посочените в заявлението „всички писма или грами, изпратени до Министерство на външните работи от лицето С. С., в качеството му на Генерален консул на РБ в Ч., САЩ, в които се адресира дейността или се излагат фактически твърдения във връзка с църквата „Св. И. Р.“ в Ч., САЩ и дейността на М. М. в тази връзка, или във връзка с каквито и да било други обстоятелства“ ответникът е приел, че търсената информация е създадена по повод дейността на министъра на външните работи и МВнР, свързана е с оперативната подготовка на актове и няма самостоятелно значение. Като правно основание за постановения отказ е посочена разпоредбата на чл.37, ал.1, т.1 вр. чл.13, ал.2, т.1 ЗДОИ. Настоящият съдебен състав не възприема тези изводи на задължения по ЗДОИ субект.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В тази връзка съдът счита, че описаната по-горе информация има характера на обществена такава и същата може да даде възможност на гражданите, които я търсят, да си съставят собствено мнение относно дейността на задължения субект. Съгласно чл.21 от ЗДиплПр генералното консулство е териториално структурно звено на МВнР, част от задграничното представителство на РБългария, което осъществява дипломатическа и/или консулска дейност в друга държава или при международни правителствени организации. В тази връзка кореспонденцията между него и МВнР е вътрешнослужебна, но именно от същата гражданите могат да си съставят мнение за дейността му. Дипломатическите грами, изготвяни от МВнР, представляват документи, създадени и съхранявани от държавен орган във връзка с неговата дейност по осъществяване на външната политика на Република България. В същите се обективират официални позиции, оценки и факти, които имат самостоятелно значение в рамките на външнополитическата дейност на държавата. Те са официална кореспонденция между дипломатическите представителства и централата на МВнР. Следователно данните, съдържащи се в същите, са свързани с обществения живот, и представляват служебна информация по смисъла на чл.11 от ЗДОИ, а именно: сведения и данни, които се събират, създават и съхраняват от органа във връзка с дейността на министерство на вътрешните работи и дипломатическите служби извън страната - в случая в [населено място], САЩ. Налице е и второто изискване на чл.2, ал.1 от ЗДОИ - исканата информация дава възможност на заявителя да си състави мнение за дейността на задължения субект във връзка с функциите на МВнР и дипломатическите служби по чл.3 от Закона за дипломатическата служба, по отношение всички български граждани, намиращи се извън територията на РБ, а именно да защитава правата и интересите на българските граждани в чужбина в съответствие с принципите и нормите на международното право. Предвид това съдът приема, че информацията, съдържаща се в тези документи, не е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и има самостоятелно значение. Следователно не е налице посоченото от ответника основание по чл.13, ал.2, т.1 ЗДОИ, за да се откаже достъп до същата. Като е приел противното, ответникът е издал незаконосъобразен акт, в противоречие с материалния закон, тъй като разпоредбата на чл.13, ал.1 ЗДОИ предвижда, че достъпът до служебна обществена информация е свободен. Това е основание за неговата отмяна по чл.146, т.4 АПК.

Оспореният акт е незаконосъобразен и в частта, в която лицето е уведомено, че в МВнР не е създаван и не се съхранява доклад от проверка на дейността на С. С., в качеството му на Генерален консул на Република България в Ч., САЩ. Вярно е, че уведомлението по чл.33 от ЗДОИ, в каквата форма е и тази част на оспорения акт, не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, но това е така, само тогава, когато в хода на процеса не е оборено твърдението на задължения субект, че документът на съществува. В случая, от събраните по делото доказателства, в частност от отговора, подаден от ръководителя на Инспекторат от 30.12.2025 г. се установи, че Комисия от Инспекторат е извършила на място планова комплексна проверка на дейността на ГК Ч., за резултатите от която е изготвен доклад, одобрен от Министъра и предоставен на Дирекция „Америка“ с писмо №И-242-27/16.12.2024 г. Доколкото не е спорно, че С. С., има качеството на Генерален консул на Република България в Ч., САЩ, то следва извод, че този доклад касае и неговата дейност. Следователно, оборено е твърдението на ответника, че такъв доклад не е наличен, за което свидетелства и представената от оспорващия в хода на съдебното производство медийна статия. Предвид това съдът приема, че на практика на заявителя е отказан достъп до исканата информация, съдържаща се в този доклад, при което е налице годин за оспорване акт. Съдът приема, че информацията относно дейността на Генералния консул е свързана с обществения живот на РБ, доколкото консултът в качеството си на представляващ държавата в чужбина е обществена личност и следователно няма пречка тази информация да бъде предоставена на жалбоподателя.

От една страна този род информация е служебна, което задължава органа да я предоставя на гражданите по тяхно искане. От друга страна в този смисъл е налице и втората кумулативна предпоставка от легалното определение чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, а именно: исканата информация да дава възможност на заявителя да си състави мнение за дейността на органа, до когато е отправено заявлението. Предвид изложеното съдът приема, че и в тази й част оспорената заповед следва да бъде отменена.

При условията на чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да бъде върната на задължения по ЗДОИ субект за ново произнасяне, при съобразяване дадените в мотивите на настоящето решение указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото произнасяне задълженият субект следва да съобрази, че информацията, достъпът до която е поискан, е служебна обществена информация, достъпът до която е свободен, съгласно чл.13, ал.1 ЗДОИ. Неоснователно е твърдението, че за да се предостави достъп до исканата информация, съдържаща се в посочените грами, се налага статистическа обработка, поради което следва да се приеме, че същата не съществува във вида, поискан от заявителя. Последният изрично е посочил достъп до информацията в кои грами иска да му бъде предоставен за определен период. т.е. иска се информация, съдържаща се в съществуващи и съхранявани от задължения субект документи, а не се иска създаване на нова информация, която да съдържа мнение, оценка или становище на задължения субект във връзка със съхранявана при него информация. В тази връзка проверката в кои грами се съдържа исканата информация, за да се предостави достъп до същата, не изисква създаването на качествено нов (по съдържание) документ като носител на информация. Фактът, че информацията, достъп до която е поискан, го касае и лично, не е основание за отказ от предоставянето й, тъй като такова основание за отказ не е предвидено в ЗДОИ.

При липсата на друг ред за предоставяне на информация, за наличието на какъвто не се твърди в случая, всеки гражданин има право да поиска достъп до информация, която го касае и лично, за да си състави мнение за дейността на задължения субект.

По отношение на искания достъп до информация в посочения доклад, ответникът следва да съобрази, че липсата на конкретен доклад относно дейността на Генералния консул в Ч. не е основание да се приеме, че такъв не е налице, след като е налице доклад, одобрен от Министъра и предоставен на Дирекция „Америка“ с писмо №И-242-27/16.12.2024 г., в който са отразени резултатите от извършена на място от Комисия от Инспекторат планова комплексна проверка на дейността на ГК, като предостави достъп до информацията, съдържаща се в този доклад. В случай, че в същия се съдържа класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон по смисъла на чл.37, ал.1, т.1 ЗДОИ, съобразно ал.2 на същия текст, следва да се предостави частичен достъп само до онази част от информацията, достъпът до която не е ограничен. Следва да се съобрази, че липсата на дадено съгласие от С. С. не е основание за постановяване на отказ в хипотезата на чл.37, ал.1, т.2 ЗДОИ, защото в случая е налице надделяващ обществен интерес по смисъла на §1, т.6 от ДР на ЗДОИ, тъй като исканата информация се отнася до дейността на държавните органи – Генералния консул и МВНР и цели да установи начинът, по който същите упражняват своите властнически правомощия, формират своите позиции и политики по отношение на българската общност в района на [населено място], САЩ, отнася се до начина, по който МВНР упражнява своите правомощия чрез консула спрямо тази общност, което би позволило гражданите да си съставят мнение за законосъобразността и прозрачността на тази дейност, като се повиши прозрачността и отчетността на задължения субект при осъществяване на публичните му правомощия. Наличието на надделяващият обществен интерес е дефинирано в §1, т.6 от ДР на ЗДОИ - когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3 ЗДОИ. В настоящия казус, следва да се приеме, че тъй като чрез исканата информация заявителят може да си състави мнение относно дейността на Генералния консул на РБ в Ч. и по-конкретно за резултатите от извършена проверка на дейността му, в случая е налице обществен интерес, който дерогира ограничението на достъпа.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 АПК ответникът дължи възстановяване на разноските на жалбоподателя. Същите са поискани съобразно представен списък /л.69/ - в общ размер на 1 160.11 евро - адвокатско възнаграждение в размер 1155 евро и държавна такса в размер на 5.11 евро. При направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и с оглед фактическата и правна сложност на спора и обема на извършената работа, съдът счита, че същото следва

да бъде редуцирано, като се намали до 750 евро.

Водим от гореизложеното Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед №95-00-25/13.01.2026 г. на Постоянен секретар на МВнР.

ИЗПРАЩА преписката на Постоянен секретар на Министерство на външните работи за ново произнасяне по заявление вх. №ЗДОИ-145/23.12.2025 г., подадено от М. И. М., съобразно дадените в мотивите на настоящето решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОПРЕДЕЛЯ 14-дневен срок за произнасяне на административния орган, считано от датата на получаване на административната преписка.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на М. И. М. разноси по делото в размер на 755,11 евро /седемстотин петдесет и пет евро и 11 евроцента/.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.40, ал.3 ЗДОИ.

СЪДИЯ